

dentlig ringe Massevidde, havde søgt herved for at fiske og allerede efter en temmelig stor Maalestof derigjennem havde grebet forstyrrende ind i Udviklingen af Fiskehyngelen, saaledes at det i det sidste Aar var blevet saa godt som umuligt for Fiskerne i Kjøbenhavn at ernære sig igjennem deres sædvanlige Dont. Disse Mænds Mening var da denne, at hvis man saa at sige privilegerede denne enkelte Del af danske Fiskere til at bruge saa smalmassede Net, som udelukkede Fiskehyngelen fra at komme ud, vilde dette uundgaalig medføre Ruin for Fiskerne her i Kjøbenhavn, som ikke vare i Stand til at følge med, dels fordi de paa Grund af fattigdom ikke kunne faae nye Redstaber, dels fordi den Kunst, ved hvilken disse Massenet særlig dannedes, ikke var fjendt af dem. De henstillede derfor til mig, om jeg ikke vilde være deres Ordførere ved at fremsætte denne deres Betragtning her i Thinget. Jeg mente at burde gjøre det, ikke fordi jeg har nogen som helst Sagkundskab paa dette Omraade, men blot for at ogsaa denne Betragtning skulde kunne komme til at gjøre sig gjældende.

J. Sage: Det er et ganske mærkeligt Omflaa, der har fundet Sted i denne Sag, baade fra den høie Regjerings Side og ogsaa fra dette Things Side, for saa vidt man vil betragte Fiskeriudvalget, der bestod af 15 Medlemmer, som et Udtryk for dette Things Anskuelse. Paa et enkelt eller maaste to Medlemmer nær var Fiskeriudvalget i sin Tid enigt om, at Reglerne for Limfjordsfiskeriet burde gjøres gjældende for det øvrige Land, ikke alene i Fjorde og lignende Bunde, men ogsaa paa Havet. Da der den 5te Oktober 1882 blev forelagt et Lovforslag, erklærede den daværende høitærede Indenrigsminister, at han i mange Punkter havde rettet sig efter Udvalgets Anskuelse, og jeg tror ogsaa, at der ikke er Tvivl om, at alle Parter vare enige om, at Limfjordsbestemmelserne burde gjøres gjældende baade paa Havet og i Fjorden. I det nævnte Lovforslags § 11 hedder det: „Ingen maa drive Fiskeri med Sildebundgarn, Silderuser, Sildevaad, Puls- og Botvaad, Maleruser, Badeglibe, Hættebundgarn, Hættevaad eller Baad og Ruser til Graasfisk, der ere bundne med mindre Masser, end nedenfor under Kapitel 3 om Fiskeriet i Limfjorden, er bestemt for hvert enkelt Fiskeredskab“. Der har altsaa tilsyneladende været fuldstændig Enighed herom, maaste naar man undtager et enkelt Medlem, der nærede meget radikale Anskuelser i saa Henseende og næsten ingen Indskrænkninger vilde have. Dette

ærede Medlem synes nu at have bundet Sætr og at have faaet baade Folkethinget og den høie Regjering til at følge sig. Sagens Gang er vistnok temmelig bekjendt. Der har jo været en høj Grad af Uro og Usikkerhed i disse Forhold, foranlediget ved, at dette Thing ikke har villet eller kunnet fremme det Fiskerilovforslag, der har været forelagt, skjøndt der kun var nogle saa Uoverensstemmelser mellem Regjeringen og Thinget. Var det blevet vedtaget, vilde Spørgsmaalet være blevet løst, men rigtig nok i sit modst. Retning af den Løsning, der nu skal finde Sted. Naar derfor det ærede Medlem for Bræstø Amt (Bojsen) nu yttrede, at han betragter det som en Forudsætning, at naar de 4 Aar ere gaaede, skal den Tilstand fortsættes, som er sit i Strid med, hvad der tidligere har været antaget at være dette Things Mening, og hvad der har været Regjeringens Mening, da vilde jeg finde det meget beklageligt. Jeg vilde ønske, at han havde erklæret, at Forudsætningen for dette Lovforslag var, at naar de 4 Aar ere gaaede, skal der enten være udkommet en anden Fiskerilov, eller den gamle Tilstand atter indtræde, som det ønskes fra mange Sider, ikke blot af de enkelte Fiskere, for hvis Interesser det ærede Medlem fra Kjøbenhavn (Frier) gjorde sig til Talsmand. Det har i sin Tid været den almindelige Mening blandt Fiskerne, at det vilde være til Glæde, naar de fik Lov til at fiske med alle mulige Slags smaa massede Garn. Var den sidste Forudsætning bleven udtalt, da kunde vi komme bort fra den uheldige Tilstand, hvori vi leve, og da kunde man komme ind paa den Tilstand, som baade Regjeringen og Thinget — det vil sige, for saa vidt Thinget sluttede sig til Udvalget, det maa jeg udtrykkelig tilføie — have været enige om, men skal det Modsatte være Forudsætningen, saa have baade Regjeringen og Udvalget fuldstændig stiftet Standpunkt.

Beth: Jeg vilde gjerne være med til at sige den høitærede Indenrigsminister og ligeledes Finantsudvalget en Tak for Lovforslaget, som er fremkommet. At jeg i saa Henseende staar i Modstætning til den sidste ærede Taler (Hage), har jeg jo længe vidst; men, naar jeg udtaler en saadan Tak, er den særlig begrundet paa den Forudsætning, som blev udtalt af det ærede Medlem fra Møen (Bojsen), nemlig den, at det var Meningen, at naar disse 4 Aar udløbe, uden at der var kommet nogen anden Overenskomst til Stede mellem Lovgivningsmyndighederne angaaende disse For-